

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 311/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej MF Legal s. r. o., Einsteinova 25, Bratislava, proti uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Dunajská Streda o odmietnutí jej trestného oznámenia pod ČVS: ORP-526/2-VYS-DS-2024 zo 6. júna 2025, uzneseniu Okresnej prokuratúry Dunajská Streda č. k. 1Pn 407/24/2201-20 z 22. augusta 2025 a listu Krajskej prokuratúry v Trnave č. k. 2 Kn 275/25/2200-4 z 24. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením okresného riaditeľstva o odmietnutí jej trestného oznámenia pod ČVS: ORP-526/2-VYS-DS-2024 zo 6. júna 2025, uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1Pn 407/24/2201-20 z 22. augusta 2025 a listom krajskej prokuratúry č. k. 2 Kn 275/25/2200-4 z 24. novembra 2025. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd zrušil všetky už uvedené rozhodnutia a vec vrátil príslušným orgánom verejnej moci na ďalšie konanie. Okrem toho si sťažovateľka uplatňuje aj náhradu trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva nasledujúci stav veci:

2.1. Sťažovateľka je vdova, ktorej manžel [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zomrel [REDAKOVANÉ]. Z manželstva, ktoré trvalo viac ako 33 rokov, pochádzajú dve deti, a to [REDAKOVANÉ].

██████████) a ██████████ (██████████). Voči jej zosnulému manželovi určil Okresný súd Dunajská Streda po jeho smrti rozsudkom sp. zn. 5Pc/11/2023 z 30. júla 2024 otcovstvo k plnoletej ██████████, rodenej ██████████, ██████████. Ešte pred skončením konania o určenie otcovstva podala sťažovateľka trestné oznámenie vo veci podozrenia zo spáchania trestných činov súvisiacich s použitím a dodatočným „legalizovaním“ tzv. posudku z odboru genetiky z roku 1997 a jeho údajnej prílohy označenej ako „zápis o odbere krvi“. Podstatou jej trestného oznámenia bolo preverenie pôvodu, autenticity a zákonnosti použitia uvedených listín vrátane spôsobu, akým sa mali po viac než dvadsiatich rokoch objaviť v civilnom spise bez riadne doloženého pôvodu.

2.2. Vyšetrovateľ jej trestné oznámenie odmietol uznesením ČVS: ORP-526/2-VYS-DS-2024 z 24. októbra 2024, ktoré bolo na podklade sťažnosti sťažovateľky zrušené uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1Pn 407/24/2201-13 z 19. decembra 2024. Následne ale vyšetrovateľ jej trestné oznámenie znova odmietol uznesením ČVS: ORP-526/2-VYS-DS-2024 zo 6. júna 2025. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka znova sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra uznesením č. k. 1Pn 407/24/2201-20 z 22. augusta 2025, ktorým sťažnosť sťažovateľky zamietla ako nedôvodnú. Následne podala sťažovateľka aj podnet na krajskej prokuratúre podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019. V odpovedi na tento podnet oznámila krajská prokuratúra sťažovateľke listom č. k. 2 Kn 275/25/2200-4 z 24. novembra 2025 (ktorý bol doručený sťažovateľke 28. novembra 2025), že napadnuté rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní považovala za vecne správne, zákonné a v potrebnom rozsahu aj odôvodnené. A zároveň ju poučila, že jej prípadná opakovaná žiadosť už nebude vybavovaná, o čom podávateľka už ani nebude písomne vyrozumená.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti zdôraznila, že základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu obsahuje aj právo na účinné, reálne, a nie iba formálne preskúmanie podaní jednotlivca orgánmi verejnej moci, ktorým zákon zveril rozhodovanie o jeho právach alebo právom chránených záujmoch. Sťažovateľka pritom tvrdila, že orgány činné v trestnom konaní sa nevysporiadali s jadrom jej námietok, a to najmä s nevysvetleným pôvodom a archiváciou sporných listín, absenciou zistení o tom, v akých evidenciách sa mali tieto listiny nachádzať, a rozporom vo výpovediach osôb, ktoré mali s listinami nakladať. Podľa sťažovateľky sa rozhodnutia okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry obmedzili iba na všeobecné potvrdenie zákonnosti postupu vyšetrovateľa bez toho, aby odpovedali na konkrétne otázky nastolené sťažovateľkou. Sťažovateľka teda zastávala názor, že dozorujúci prokurátor, ako aj nadriadená prokuratúra postupovali čisto formalisticky, čím pre ňu bola možnosť využitia prostriedku nápravy v predmetnom trestnom konaní prakticky vyprázdnená.

4. Sťažovateľka ešte uviedla, že napadnutý postup a rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní majú priamy a pretrvávajúci dopad aj na prebiehajúce dedičské konanie po smrti jej manžela. Z dôvodu tejto súvislosti sťažovateľka namietala aj porušenie svojho základného práva na ochranu vlastníctva.

5. Svojou ústavnou sťažnosťou sťažovateľka napadla nielen vyrozumienie krajskej prokuratúry, ktoré je časovo napadnuté v dvojmesačnej zákonnej lehote, ale aj napadnuté uznesenie vyšetrovateľa a napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry. Sťažovateľka pritom uviedla, že uznesenie vyšetrovateľa a uznesenie okresnej prokuratúry napadla preto, aby ich ústavný súd mohol zrušiť v prípade, ak by dospel k záveru, že napadnutým listom krajskej prokuratúry došlo k porušeniu ňou označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), ako aj základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) napadnutými rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní.

7. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa o odmietnutí trestného oznámenia:

8. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z tohto princípu subsidiarity vo vzťahu k napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa o odmietnutí trestného oznámenia sťažovateľky vyplýva, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam len vtedy, ak o ich ochrane už nerozhoduje iný orgán verejnej moci. Z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnuté uznesenie vyšetrovateľa vrátane postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, boli predmetom prieskumu realizovaného okresnou prokuratúrou na základe sťažovateľkou podanej sťažnosti. Výsledkom tohto prieskumu bolo napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry.

9. Teda právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky vo vzťahu napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa mala v tomto prípade okresná prokuratúra v rámci konania o sťažnosti, čím je ale vylúčená právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

III.2. K napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry a napadnutému listu krajskej prokuratúry:

10. Zo skutkového stavu je zrejmé, že ústavná sťažnosť je podaná v rámci zákonnej lehoty od doručenia napadnutého listu krajskej prokuratúry. Tento list je ale stručný a prakticky obsahuje iba odkaz na napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry, a preto ich ústavný súd v tejto časti posúdil spoločne.

11. Nosným argumentom sťažovateľky bolo jej tvrdenie, že hlavný dôkaz (znalecký posudok z odboru genetiky z roku 1997 a jeho príloha označená ako zápis o odbere krvi), od ktorého v podstate záviseli výsledky troch civilných konaní, má nejasný pôvod, čo sťažovateľku viedlo k domnienke, že nejde o autentický dokument, jeho originalitu spochybňovala a tvrdila, že môže ísť o sfaľovaný dokument. Túto domnienku opakovane zdôrazňovala aj vo vzťahu k znaleckému posudku aj vo vzťahu k jeho dodatočne zabezpečeným prílohám.

12. Z napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry ústavný súd zistil, že k samotnému znaleckému posudku bol vypočítaný [REDAKOVANÉ], a to 17. septembra 2024, ktorý doslovne uviedol, že predmetný znalecký posudok si presne nepamätá, ale uvádza, že znalecky posudok vypracúval on. Uvedené uviedol po tom, čo mu bol znalecký posudok č. 90/97 predložený k nahliadnutiu. Menovaný bližšie popísal spoluprácu s Inštitútom lekárskej sexuológie s tým, že oni zabezpečovali krvné vzorky spolu so zápisom o odbere vzorky. Následne mu krvné vzorky posúvali, avšak zápis si ponechali, aby mali doklad. Spresnil, že na stanovenie otcovstva pre fyzickú osobu nie je potrebné, aby krvnú vzorku odobral on. On už s odstupom času nevie uviesť, či ním vypracovaný posudok zadávateľovi predložil s prílohou alebo bez prílohy. Z uvedeného vyplýva, že sám znalec svoj znalecký posudok spoznal a nijakým spôsobom jeho autenticitu nespochybnil. Okresná prokuratúra ďalej uviedla, že námietka sťažovateľky, že existuje možnosť, že práca [REDAKOVANÉ], mohla byť skopírovaná a pozmenené akurát mená osôb, je výlučne domnienkou, ktorá sa však nezakladá na žiadnych konkrétnych dôkazoch. Naopak, vykonaným dokazovaním v rámci predprípravného konania sa nezistilo žiadne také konanie podozrivej osoby, ktoré by nasvedčovalo tomu, že by falšovala či inak pozmenila dôkaz v súdnom konaní na účel použiť ho ako pravý. V tomto kontexte okresná prokuratúra zdôraznila, že jednak osobu znalca považovala za dostatočne erudovanú na to, aby v prípade podozrenia na sfaľovanie jeho práce toto sám uviedol, ak by také podozrenie po predložení mu dotknutého znaleckého posudku nadobudol, a jednak zúčastnené osoby uvádzané v znaleckom posudku, t. j. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] korešpondujú s osobami uvádzanými v zápise o odbere krvnej vzorky na analýzu DNA v súvislosti s vyšetrovaním paternity, ktorý bol však získaný z iného úradu, pričom korešpondujú ich mená, rodné čísla, ako aj označenie čísla DNA vzorky. Jedinou opisnou chybou v znaleckom posudku je titul nebohého [REDAKOVANÉ] (MUDr. namiesto správne MVDr.). Taktiež je možné dôvodne usudzovať, že pokiaľ by už niekto mal úmysel falšovať znalecký posudok, tak práve takejto chyby v označení osoby nebohého biologického otca v znaleckom posudku by sa práveže vyhol.

13. K dodatočne zabezpečeným prílohám k predmetnému znaleckému posudku okresná prokuratúra uviedla, že písomnosť – prípis, ktorým bol dokument zaslaný okresnému súdu zodpovedá písomnosti úradu Bratislavského samosprávneho kraja, záhlavie je ich, klapka sedí, je tam i podpis vtedajšieho riaditeľa úradu. Hoci vo svojej výpovedi z 1. apríla 2025 [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] uviedla, že znalecké posudky nikdy neboli súčasťou zdravotných dokumentácií, resp. že nikdy okresnému súdu nič neposielala, tak v neskoršej výpovedi uviedla, že sa pomýlila v dôsledku toho, že denne počas 20 rokov jej pôsobenia na Bratislavskom samosprávnom kraji dostávala obrovské množstvo žiadostí, avšak teraz ako uvidela meno p. [REDAKOVANÉ] na prípise, tak už si pamätá. Taktiež spresnila, že si pamätá, že p. [REDAKOVANÉ] z okresného súdu ju v tomto prípade žiadala o zistenie, či sa v dokumentácii nenachádza niečo také, pretože oni nepotrebovali klasickú zdravotnú dokumentáciu. Táto ojedinelá vec bola aj konzultovaná s riaditeľom odboru. Následne

buď s ním, alebo sama našla to, čo sa uvádza v prípise, čo dala aj vedieť pani [REDACTED]. Pri zabezpečovaní prílohy znaleckého posudku teda medzi sebou komunikovali okresný súd a Bratislavský samosprávny kraj, išlo o úradnú komunikáciu, ku ktorej sa vedela pani [REDACTED] vyjadriť. Dokonca sa rozpamätala na to, že túto ojedinelú vec konzultovala s riaditeľom odboru.

14. Napokon okresná prokuratúra v napadnutom uznesení zdôraznila, že viaceré námietky sťažovateľky tykajúce sa najmä nedostatkov pri forme znaleckého posudku, pri jeho archivácii či archivácii jeho príloh, mohli byť teoreticky relevantné pri hodnotení dôkazov v civilnom konaní; v trestnom konaní však samotná existencia takýchto procesných nedostatkov nepostačuje na naplnenie znakov trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pretože chýba preukázanie úmyselného konania smerujúceho k falšovaniu či pozmeňovaniu dôkazu.

15. Z už uvedeného vyplýva, že na všetky nosné námietky sťažovateľky orgány činné v trestnom konaní relevantným spôsobom odpovedali, pričom tieto odpovede boli dostatočným podkladom na odmietnutie jej trestného oznámenia pre podozrenie zo spáchania trestného činu marenia spravodlivosti. Z tohto pohľadu musel ústavný súd vyhodnotiť ako ústavne konformný aj postup krajskej prokuratúry v napadnutom liste, aj keď v ňom iba odkázala na vyčerpávajúce a logické závery okresnej prokuratúry v napadnutom uznesení.

16. Ústavný súd tu ešte zdôraznil, že podľa jeho ustálenej judikatúry (II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, II. ÚS 28/06, II. ÚS 738/2016), ak orgány činné v trestnom konaní v danom prípade po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľa, nemohli porušiť jeho zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, prípadne nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo v ňom pokračovalo. Oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave.

17. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05), prípadne z iných dôvodov. Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vyčítaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojim konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresnej prokuratúry a následným listom krajskej prokuratúry na jednej strane a namietaným porušením sťažovateľkou označených základných práv na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry a napadnutému listu krajskej prokuratúry podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Po odmietnutí ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ako boli špecifikované v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu